

տաններն սպանել էին խեղճին. մինակ նա էր մնացել մօտս...

Ընկերներս տեսնելով վերահաս վտանգը՝ ձորը մտնող ձիաւորներին, կէս ճանապարհից փախել էին, առանց նոյնիսկ ինձ իմաց տալու թշնամու դալուատը...

Մենակ էի ամայի դաշտին մէջ, մեն-մենակ սատկած շանըս հետ. ու այդ մենակութեան կսկիծն աւելի խիստ էր, քան փշրտուած մարմնիս հազար ու մի արիւնլուայ, պաղած վէրքերի մրմուռը...

Ա՛խ, թ'նչ կը լինէր մարդիկ գոնէ շան կիտի չափ հաւատարիմ ու պարտաճանաչ լինէին ընկերութեան մէջ, մտածում էի ես:

Բայց ո՛չ. շան նման քեզ «քսի» կը տան, կը քշեն կրակի դէմ ու իրանք յետ կանգնած նոյնիսկ կը ծաղրեն, կը հռհռան վրադ... Թող պատուեն քեզ, բըզիկ-բըզիկ անեն. թւի հոգն է... «ամեն մարդու իր շապիկն է մօտ իր ջանին»...

Զաւախեցի

ԲԱԽՏԻ ԽԱՂԸ

Բախտի խաղ էր—պատահեցանք,
Մըտերմացանք մենք շուտով.
Ե՛ւ սիրեցինք, և՛ հիացանք,
Ե՛ւ ապրեցինք մի՛ սըրտով...

Բախտի խաղ է—բաժանւում ենք,
Զո՛ւր են քո վիշտն ու լալիք.
Է՛հ, սիրելիս, միայն մենք չենք
Բախտի ձեռքում խաղալիկ...

Ա՛լ. ծատուրեան